

Autorství jako takové je v našem právním pojetí přísluší pouze osobě fyzické a musím zopakovat, že autorská tvorba není právním úkonem, nýbrž činností faktickou. Autorem může tedy být i osoba, která nemá způsobilost k právním úkonům, popř. je tato její způsobilost omezená. Způsobilost fyzické (přirozené) osoby k právům a povinnostem, neboli způsobilost mít práva a povinnosti, vzniká narozením a je neomezená a neomezitelná. V materii smluvního práva je důležitější způsobilost k právním úkonům, která se v plném rozsahu nabývá zletilostí (dovršením 18 roku, popř. uzavřením manželství před dosažením tohoto věku). Nezletilí mají způsobilost jen k takovým právním úkonům, které jsou povahou přiměřené rozumové a volní vyspělosti odpovídající jejich věku. Při posuzování situace, kdy nezletilý uzavře autorskou smlouvu, se tedy však neposuzuje ani tak jeho vyspělost, jako náročnost jím provedeného právního úkonu – tedy podle mého rozsah uděleného licenčního oprávnění. Domnívám se, že většina licenčních smluv svým obsahem přesahuje možnosti jejich uzavřením někým plně nezpůsobilým k právním úkonům. Za takové osoby pak jedná jejich zákonný zástupce. U nezletilých dětí jím budou patrně jeho rodiče, u osob zbavených rozhodnutím soudu způsobilosti k právním úkonům (typicky pro duševní poruchu, která je trvalejšího rázu), popř. u osob jejichž způsobilost byla taktéž soudním rozhodnutím omezena, soudem stanovený opatrovník, jehož dispozice s autorským právem bude pravděpodobně podléhat souhlasu soudu.